

Arrest

nr. 62 385 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE KEZEL en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde, samen met een Belgische vrouw, op 15 juni 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 27 september 2010 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische partner, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 februari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 februari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 27.09.2010 door [K. E. M.], [...] van Senegalese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010)

Volgende documenten werden voorgelegd als bewijs voor de relatie:

- Foto's afgeprint van de sociale netwerksite 'Facebook' onder deze foto staat enkel te lezen 'toegevoegd 20 juni en onderaan de pagina het jaartal 2010. Aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende op 27.09.2010 bewijst de recente datum van deze foto's niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen.*
- Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- Stortingsbewijzen naar betrokkene of zijn ouders met als oudste datum 07.04.2010, een aanvraag voor een arbeidskaart C dd 23.11.2010, een e-mail dd 25.11.2010, een verklaring ivm verkoop van een camionette en een bijhorend attest van D.I.V dd 21.06.2010, de recente datum van deze documenten vormt geen bewijs voor het feit dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen*
- Telefoonfacturen van Base met als oudste datum 29.09.2009: aangezien geen bijkomend bewijs werd aangevoerd welk telefoonnummer toebehoort aan betrokkene kan dit niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie.*
- Gezinssamenstelling waaruit blijkt dat betrokkenen sedert 02.08.2010 op hetzelfde adres wonen: dit vormt bijgevolg geen bewijs voor het feit dat betrokkenen reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.*
- Een doorverwijzing inschrijving Nederlands dd 30.07.2009. aangezien op dit document geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene valt terug te vinden, kan dit document evenmin gelden als een bewijs voor de relatie.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008).

Hij verstrekt volgende toelichting:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt aanzien er niet is voldaan aan de criteria opgenomen in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008.

Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 stelt dat het stabiele karakter van de relatie ondermeer wordt aangetoond indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs

leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat betrokkene niet op afdoende wijzen aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner.

Verzoeker brengt verschillende bewijzen bij om aan te tonen dat hij en Mevr. [J. T.] elkaar sedert een jaar voor de aanvraag kennen en een relatie hebben.

1.

Vooreerst brengt verzoeker de telefoniegegevens van Mevr. [T.] bij van de periode augustus 2009 – september 2009. (stuk 5)

Uit een factuur van Base gericht aan Mevr. [J. T.] volgt dat het klantnummer 02408034 hetzelfde is als dat op het overzicht van de telefoniegegevens. Het overzicht per nummer zijn de telefoongesprekken die Mevr. [T.] heeft gedaan in de periode augustus – september 2009. (stuk 6)

In deze periode heeft Mevr. [T.] meermaals naar het GSM 0489/98.68.84 toebehorend aan verzoeker gebeld en sms-berichten gestuurd.

Verzoeker heeft een SIM-kaart met nummer 89320 30070 van Ortel telefoonmaatschappij die hij herlaadt met herlaadkaarten.

Momenteel beschikt verzoeker nog steeds over dit GSM nummer, namelijk 0489/98.68.84.

Mevr. [T.] heeft op 01.04.2010 een e-mail verstuurd aan de raadsman van de broer van verzoeker. (stuk 7) Hierin verwijst zij naar het nummer van verzoeker, namelijk 0489/98.68.84.

Verzoeker kan geen facturen voorleggen daar hij zijn GSM oplaadt met herlaadkaarten, doch het feit dat verzoeker hetzelfde GSM nummer nog steeds heeft en dat Mevr. [T.] in haar e-mail naar de raadsman van de broer van verzoeker het nummer van verzoeker doorgeeft als zijnde 0489/98.68.84, tonen voldoende aan dat dit nummer (0489/98.68.84) toebehoort aan verzoeker.

Uit de telefoniegegevens blijkt duidelijk dat Mevr. [T.] verzoeker reeds op 26.08.2009 heeft gebeld en dat zij nadien nog verscheidene malen telefonisch contact met elkaar onderhielden. (stuk 5: kruisjes zelf aangebracht)

Hiermee levert verzoeker het bewijs dat zij regelmatig telefonisch of via sms contact onderhielden en dit reeds meer dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoeker levert voldoende bewijs dat zij elkaar reeds één jaar voor de aanvraag dd. 27.09.2010 kennen.

2.

Verzoeker brengt ook een overzicht voor van betalingen die Mevr. [T.] aan verzoeker heeft gedaan via Goffin Change (Western Union). (stuk 8)

Op 01.10.2009 maakte Mevr. [T.] 220,00 EUR over aan verzoeker in Italië. Verzoeker heeft sinds 2001 tot april 2009 in Italië gewerkt en verbleven, en was voor een korte periode naar Italië om zijn documenten (arbeidskaart en identiteitsdocument) in orde te maken.

Het feit dat Mevr. [T.] geld overmaakte aan verzoeker levert tevens voldoende bewijs dat zij elkaar voorafgaand aan deze betaling moeten hebben gekend en zodoende elkaar reeds minstens een jaar voor de aanvraag dd. 27.09.2010 kennen.

Het is weinig geloofwaardig dat Mevr. [T.] geld overmaakte aan een persoon die ze niet of nauwelijks kende. Verzoeker woonde op dat moment reeds in bij Mevr. [T.].

3.

Verzoeker brengt tevens bestanden bij van de computer van Mevr. [T.] waaruit blijkt dat zij reeds op 11.08.2009 foto's van verzoeker op haar computer heeft staan. Tevens dat zij op 15.09.2009 een kopie van het paspoort van verzoeker heeft ingescand en in een bestand op haar computer heeft opgeslagen.

Mevr. [T.] heeft een Apple I Mac G5 computer met als gebruikersnaam [j. t.]. (stuk 9)

De eerste foto's zijn opgeslagen op de computer van Mevr. [T.] in een bestand met als datum 11.08.2009. De foto is genomen in het huis van Mevr. [T.] te 2000 Antwerpen, [...] en werd aangemaakt en opgeslagen op 11.08.2009. (stuk 10)

Het bestand van de kopie van de identiteitskaart van verzoeker dateert van 15.09.2009 en ook hier wordt door verzoeker aangetoond dat dit bestand op 15.09.2009 werd opgeslagen op de computer van Mevr. [T.] met gebruikersnaam [j. t.]. (stuk 11)

Verzoeker brengt een stuk voor (stuk 12) waarop zowel een kopie van de identiteitskaart van verzoeker en als van Mevr. [T.] zijn te zien.

De diverse bestanden op de computer van Mevr. [T.] (stuk 10, 11, 12) bewijzen dat Mevr. [T.] persoonlijke documenten en foto's van verzoeker op haar computer heeft staan die dateren van ruim een jaar voor de aanvraag dd. 27.09.2010, zodat onmogelijk kan worden voorgehouden door de verwerende partij dat betrokkene niet op afdoende wijzen aantoonde aan de criteria van artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 te voldoen.

Deze documenten vormen voldoende bewijs dat verzoeker en Mevr. [T.] elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag dd. 27.09.2010 kennen.

4.

Verscheidene gedateerde verklaringen bevestigen dat verzoeker en Mevr. [T.] elkaar minstens een jaar voor de aanvraag kenden. (stuk 13) Gelezen in samenhang met de andere stavingsstukken die verzoeker bijbrengt dienen deze verklaringen te worden beschouwd als een objectieve weergave van de situatie.

5.

Dat verzoeker en Mevr. [T.] een duurzame en stabiele relatie hebben worden eveneens bevestigd door het feit dat partijen op 15.06.2010 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben gedaan voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Dit toont eens te meer aan dat verzoeker en Mevr. [T.] een duurzame en stabiele relatie hebben, die haar prille begin vond in mei 2009.

Dat de negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, gelet op het voorgaande en de documenten die worden voorgebracht, artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt, daar verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en vervolgens geweigerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en gegrond dient te worden verklaard, daar de nodige stavingsstukken worden bijgebracht die aantonen dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 3 KB 7 mei 2008 inzake het stabiel karakter van de relatie tussen partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980."

2.1.2. Verweerder antwoordt dat het aan verzoeker toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, aan te tonen. Hij licht toe dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij alle voorgelegde documenten in overweging heeft genomen en dit door verzoeker ook niet betwist wordt. Verder stelt hij dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker thans voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt. Hij verduidelijkt dat de verklaringen van verzoeker als zou uit de betalingen via Western Union afgeleid kunnen worden dat hij zijn partner al minstens één jaar kent hypothetisch zijn en geen steun vinden in de stukken van het dossier en wijst erop dat de oudste voorgelegde betaling dateert van april 2010. Daarnaast meent hij ook dat verzoeker er niet in slaagt de motivering te weer-

leggen dat de verklaringen van vrienden en kennissen niet kunnen aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag indiende om, overeenkomstig artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf toegelaten te worden.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Senegalese man zich bij een Belgische vrouw voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar, ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Verzoeker heeft teneinde aan te tonen dat hij en zijn Belgische vriendin een duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens een jaar duurt een aantal overtuigingsstukken overgemaakt. Het komt aan verweerder toe de bewijswaarde van deze documenten te beoordelen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte documenten niet toelaten te besluiten dat verzoeker en zijn Belgische vriendin *“elkaar sedert ten minste een jaar kennen.”* Verzoeker is van oordeel dat de appreciatie van de overtuigingsstukken door verweerder incorrect is en verkeerdelijk werd geconcludeerd dat hij niet voldeed aan de criteria die zijn vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Allereerst stelt verzoeker dat telefoniegegevens toelaten vast te stellen dat hij zijn partner al lang kent en dat hij reeds op 26 augustus 2009 met haar telefoneerde. Er dient evenwel te worden geduurd dat verzoeker bij zijn aanvraag om de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet meedeelde wat zijn telefoonnummer was. Verweerder kon derhalve aangeven dat, aangezien verzoeker naliet zijn telefoonnummer te vermelden, uit de telefoonfactuur van zijn partner niet kon afgeleid worden dat zij hem contacteerde. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken waaruit blijkt wat zijn telefoonnummer is. Aangezien hij deze informatie niet meedeelde aan verweerder vooraleer de bestreden beslissing genomen werd kan evenwel niet besloten worden dat verweerder de aangebrachte bewijsstukken foutief beoordeelde. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker licht daarnaast toe dat zijn vriendin op 1 oktober 2009 reeds een bedrag van 220 euro aan hem overmaakte, zodat kan verondersteld worden dat zij hem voor deze datum reeds kende. Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoeker inderdaad bewijzen van geldstortingen die door zijn vriendin werden gedaan overmaakte. Het oudste stortingsbewijs waarop verzoeker als begunstigde wordt aangeduid draagt evenwel de datum 30 april 2010, zodat verweerder op 18 februari 2011 in redelijkheid kon besluiten dat uit de stortingsbewijzen niet kon afgeleid worden dat verzoeker en zijn vriendin elkaar reeds een jaar kenden. Zoals hoger reeds gesteld dient de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794), zodat de nieuwe stortings-

bewijzen die verzoeker in het kader van de procedure voor de Raad neerlegt en waarvan het bestuur geen kennis had niet dienstig zijn.

In derde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat hij aan de hand van foto's en bestanden op de computer van zijn vriendin kan aantonen dat hij zijn vriendin reeds meer dan een jaar kende. Opnieuw moet echter worden vastgesteld dat verzoeker deze gegevens niet overmaakte aan het bestuur en dat het de Raad niet toekomt om de bewijskracht van deze stukken in de plaats van verweerder te beoordelen.

Wat betreft de schriftelijke verklaringen die werden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen oordeelde verweerder dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen en daarom geen bewijswaarde aan deze stukken kon verleend worden. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met deze stelling, maar toont niet aan dat de visie van verweerder kennelijk onredelijk is, te meer nu verweerder niet beschikte over de andere bewijsstukken waarvan verzoeker stelt dat ze "in samenhang" met de verklaringen dienden gelezen te worden.

Door tot slot te benadrukken dat hij met zijn vriendin op 15 juni 2010 een verklaring van samenwoning aflegde toont hij ook niet aan dat verweerder artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 zou geschonden hebben. Verzoeker zet immers niet uiteen hoe uit het feit dat op 15 juni 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld zou kunnen afgeleid worden dat hij zijn vriendin reeds sedert een jaar kende.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Doordat verwerende partij in zijn bestreden beslissing stelt dat het recht op verblijf aan verzoeker wordt geweigerd daar er niet is voldaan aan de criteria van artikel 3 van het KB van 7 mei 2008.

Verwerende partij heeft deze beslissing ten onrechte genomen en schond hierbij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt. De motivering dient afdoende te zijn.

De mot[i]vering dient als het ware pertinent en draagkrachtig te zijn.

De mot[i]vering van verwerende partij bestaat eruit dat verzoeker niet op afdoende wijzen heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar en dat verzoeker geen bewijs levert dat hij Mevr. [T.] minstens één jaar voor de aanvraag kent.

Uit de stavingsstukken die verzoeker voorbrengt wordt op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker en Mevr. [T.] reeds minstens één jaar voor de aanvraag een relatie hebben en minstens dat zij elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient verwerende partij uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001) Hierbij moet worden opgemerkt dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond hiervan op onredelijke wijze tot haar negatieve beslissing is gekomen.

Dat verzoeker wel degelijk aantoont te voldoen aan de criteria gesteld in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, zodat verwerende partij onmogelijk tot de bestreden beslissing heeft kunnen besluiten.

Dat de negatieve beslissing, gelet op het voorgaande en de documenten die werden voorgebracht, de materiële mot[iv]eringsplicht schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld.”

2.2.2. Verweerder werpt op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde documenten onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen van tenminste één jaar en dat verzoeker er niet in slaagt om de motieven te weerleggen. Hij betoogt dat verzoeker in feite aan de Raad vraagt dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid, terwijl de Raad hiertoe niet bevoegd is. Tevens stelt hij dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier zoals gekend op het ogenblik van de besluitvorming.

2.2.3.1. De Raad merkt op dat het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op de formele motiveringsplicht. Er dient in dit verband gesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.3.2. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens – verweerder heeft immers gebruik gemaakt van de gegevens die verzoeker hem ter beschikking stelde –, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK